

[Svend Haugaard.]

ikke blevet mildere stemt i mellemtiden; vi må derfor igen sige fra nu, da der foreslås en forlængelse af den gældende ordning. Nok kan det være påkrævet af hensyn til for store udsving i produktionen at hindre en dumpingimport af korn, men det kan klares gennem bestemmelser om et dumpingværn eller ved den nettokornsalgsordning, som vi fra radikal side fremførte forslag om for to år siden.

Kornordningen, som den nu fungerer, har mange uheldige virkninger. Den hæver vort prisniveau og har med indmalingstvungen i hvert fald ikke nogen forbedrende virkning på brødkvaliteten, selv om jeg nok hørte, at hr. Niels Eriksen foretrækker 100 pct. nationalt brød. Den er økonomisk meget unneutral over for de forskellige brugsformer, idet den appellerer til ekstensiv brugsform. Jeg har stadig meget svært ved at forstå, at det så højt besungne storbrug skal have ekstra støtte, som de mindre brug med stor besætning skal betale. Det kunne være rart at høre den konservative hr. H. C. Toft forklare os logikken heri. Ikke mindst efter ændringen af sammenlægningsgrænserne må kornordningen siges at være uheldig, fordi den ansporer til sammenlægning ud over en naturlig tilpasning og til yderligere byopkøb. Det hører også hjemme på kornordningens minusside, at administrationen af tilskud til eksportvarer indeholdende dansk korn og her i landet solgte varer, der skal konkurrere med importerede, er temmelig bekostelig og besværlig.

Endelig er der vist grund til at huske på, at vore restriktioner med importafgifter på korn falder ret nøje sammen med de restriktioner, vi anklager andre lande for inden for de varegrupper, som vi skal eksportere, og det svækker unægtelig vor anlages retfærdighed.

Mod påstanden om den ulige økonomiske virkning over for de forskellige brugsformer vil man naturligvis indvende, at de 50 mill. kr. fra statskassen sammen med importafgifterne fordeles til de mindre brug samt

til fjerkræ- og ægproducenterne. Ja vel, men hvordan fordeles de? På en sådan måde, at man belønner de inaktive og straffer de aktive, og disse sidste er ofte de unge, som sidder med stor gældsbyrde og derfor skal producere meget for at holde den gående. Jo dårligere fortjeneste de har pr. produktionsenhed, desto flere enheder må de frembringe for at klare forrentningen. Dette gælder også og især svineproducenten, som i alle tilfælde kommer til at betale kornproducentens fortjeneste.

Lovforslaget om forlængelse af kornordningen er fremkommet som et led i regeringens forhandling og aftale med en del af landbruget, men ikke med landbruget som helhed. Da ordningen for to år siden blev gennemført, var det som en godtgørelse for de stigende lønninger, landarbejderne i øvrigt helt berettiget fik. Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger og regeringen blev enige om at lade en tredjepart betale en god del af godtgørelsen, nemlig de, der klarer deres familiebrug ved egen indsats, og som også skulle ud med deres store andel af de stigende lønninger til anden side for deres produktions behandling i mejerier og slagterier. Vi mangler stadig en forklaring på det berettigede og logiske heri. Det er ikke blevet mere rigtigt, fordi ordningen har fungeret i to år; men det må indrømmes, at den er et virksomt middel til at kvæle de mindre enheder med mindre pæne midler, når man ikke kan gøre det effektivt nok med de pæne.

Kornordningsloven er en dårlig lov, og vi vil ikke kunne medvirke til dens fortsættelse; men desværre er der jo ikke noget at stille op imod overmagten, når hele den socialdemokratiske gruppe møder op med bundet mandat sammen med venstre og de konservative; handelen er afsluttet på forhånd.

Vi synes heller ikke, at lovforslaget om tilskud til forbrugerpriserne er et godt forslag. Årsagen til dets fremkomst er vi naturligvis på det rene med: tilskud til, at mejeriprodukter ikke skal stige med momsen, er den nød-